

**ISTORICUL
ȘI
CANONUL PARACLIS
AL
ICOANEI MAICII DOMNULUI
GRABNIC-ASCULTĂTOAREA**

Editura Iona
București, 2020

Icoana Maicii Domnului Grabnic-Ascultătoare (gr. *Panagia Gorgoypikoos*) de la Mănăstirea Dohiariu, Sfântul Munte Athos.

TROPARUL, GLASUL AL 4-LEA:

Înconjurați de primejdii, la icoana Curatei Maicii lui Dumnezeu și la nemărginită bunătatea ei să alergăm, întru măhnire și durerea sufletului strigând: Degrabă auzi-ne rugăciunile, Neprihănită Fecioară, că după dreptate, pentru milele tale, Grabnic-Ascultătoare te-ai numit; că apărătoarea noastră în toată nevoia ești și gata ajutătoare în tot necazul.

CONDACUL, GLASUL AL 2-LEA:

Cumplit aruncați în marea furtunoasă a vieții și cu totul învăluți de valurile suferințelor, alergăm, Fecioară, la binecuvântată icoana ta ca la un liman lin; pentru aceasta, tinde-ți mâna ta și mântuiește-ne din furtuni, precum Fiul tău l-a mântuit pe Petru.

MEGALINARIA:

Preasfântă Fecioară, pe tine te mărim și sfântă icoana ta o cinstim, prin care tuturor reverși tămăduiri, celor ce cu credință la tine scapă.

ISTORICUL ICOANEI GRABNIC-ASCULTĂTOAREA¹

Icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu cea numită Grabnic-Ascultătoarea se găsește în Mănăstirea Dohiariu din Sfântul Munte Athos, Grecia. Această icoană este ocrotitoarea Mănăstirii și este cinstită acolo în chip deosebit, datorită harului ei făcător de minuni, care se manifestă grabnic și este dăruit tuturor celor care cheamă numele Fecioarei cu smerenie și cu credință. Icoana a fost numită Grabnic-Ascultătoarea de către

---

¹ Traducere și adaptare din limba engleză de Cătălin Grigore după *The Great Synaxaristes*, Holy Transfiguration Monastery, Boston, MA, 2001 (n. ed.).

Maica Domnului însăși în următoarele împrejurări:

În exteriorul trapezei de la Dohiaru, din vremuri uitate, se afla o icoană pictată pe perete, o frescă, care o înfățișa pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Cei mai bătrâni Părinți spuneau că aceasta fusese zugrăvită în zilele Sfântului Neofit, ctitorul Mănăstirii Dohiaru, adică cândva prin veacul al XI-lea. Cu toate că trecuseră atâtea veacuri în care Mănăstirea fusese pe rând distrusă și restaurată, forma și claritatea acestei icoane nu suferiseră nicio deteriorare. Din această perspectivă, este evident că deși icoanei i se arătase până atunci numai o cinstire obișnuită, ea a fost păzită de dumnezeiasca purtare de grijă numai ca să se manifeste mai târziu într-o mare slavă, ca făcătoare de minuni și ca apărătoare și povățuitoare a Mănăstirii.

În fața acestei icoane se afla un culoar prin care treceau Părinții înainte să intre în trapeză. Monahul care avea ascultare la trapeză trecea pe acolo mai des decât ceilalți, noaptea și ziua, ca să-și împlinească îndatoririle care îi fuseseră încredințate.

În anul mântuirii 1664, Nil, trapezarul, trecea într-o noapte cu torța aprinsă pe lângă sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu, când a auzit un glas care-i zicea: „Nu mai trece din nou pe aici cu torța, fiindcă-mi înnegrești icoana cu fum.” Neînțelegând că glasul venea din icoană și gândindu-se că unul dintre frații de mănăstire făcea o glumă pe seama lui, Nil nu i-a dat importanță și a plecat mai departe.

Nu după multe zile a auzit din nou același glas: „Monahule nemonah, cât timp îmi vei mai afuma cu dispreț icoana?” Și, odată sfârșite acele cuvinte, Nil a fost

lovit de orbire. Nefericitul monah și-a adus aminte de îndată că mai auzise glasul și a recunoscut că fusese pedepsit după dreptate, pentru că disprețuise porunca Născătoarei de Dumnezeu.

Când a venit dimineața, Părinții l-au găsit întins cu fața la pământ înaintea sfintei icoane. Auzind care era pricina pentru care orbise, frică și cutremurare i-a cuprins pe toți. De atunci, treceau cu mare evlavie pe culoarul pe care se afla icoana Preacuratei și i-au poruncit noului trapezar să o tămâieze în fiecare seară. În marea lui suferință, Nil cel orb nu voia nici să se întoarcă la chilia lui, nici să se odihnească câtuși de puțin. A rămas în strana lui dinaintea icoanei, noaptea și ziua, chemând-o cu lacrimi și cu tânguire pe Născătoarea de Dumnezeu, ca pe milostiva Maică a Cuvântului și mijlocitoarea neamului omenesc. Îi cerea să-i ierte păcatul nepăsării și, ca semn al

iertării, să-i redea vederea. Își dorea să privească și el iarăși icoana, ca să poată slăvi și lauda cu recunoștință dumnezeiescul și slăvitul chip al Preasfintei.

Și n-a fost dezamăgit nici rușinat în buna lui nădejde, după atâtea rugăciuni și șiroaie de lacrimi pe care le-a vărsat în fața icoanei. Milostiva și mângâietoarea tuturor celor suferinzi, Doamna noastră, plecându-și cu blândețe urechea, a ascultat cu îndurare rugăciunile cele din inimă zdrobită ale robului ei. Astfel că, într-o zi, a vorbit pentru a treia oară din icoana ei: „Monahule, s-a auzit rugăciunea ta. Să fii iertat și primește-ți vederea ca mai înainte! Mergi și spune celorlalți Părinți și frați care se nevoiesc aici că eu sunt Maica lui Dumnezeu Cuvântul și, după Dumnezeu, povățuitoarea, ajutătoarea și puternica apărătoare a acestei Sfinte Mănăstiri a Arhanghelilor. Și, de acum înainte, să vină la mine monahii pentru orice nevoie a lor